

Het leven van
Tess

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Anmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Tess Bleeker

Het leven van

Tess

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3601 0

© 2016 Tess Bleeker

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Gilles Leimdorfer / plainpicture

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Ik weet niet of dit een goed of een slecht begin is van een nieuw leven

Ik heb misschien wel het saaiste leven dat je je kunt voorstellen. Ik maak niks spannends mee, behalve de gebruikelijke dingen als: ben ik niet vergeten de was uit de machine te halen waardoor alles nu stinkt? En: waarvan kreeg Jonas een salmonellavergiftiging? (Toch niet van mijn eten?) En: wanneer kan ik een nieuwe iPhone bestellen? En: hoe voorkom ik de volgende blunder op mijn werk met een BN'er? Verder is mijn leven alledaagser dan alledaags.

Toch heb ik de behoefte erover te schrijven, omdat ik nooit iets lees over een gemiddelde, onopvallende persoon zoals ik. Over iemand die bij het vertellen over haar eigen leven al bijna in slaap valt. Ik hoor jullie denken: waarom zou dat dan interessant zijn om te lezen? Dat zal ik je vertellen: nog niet zo lang geleden, zo'n vier, vijf jaar, was mijn leven helemaal niet saai. Ik verfde mijn haar elke twee maanden in een andere kleur, ik ging uit tot vijf uur 's ochtends en ik liet de afwas een week op het aanrecht staan. Ik belde spontaan vriendinnen om te kletsen over niks. Ik had nog seks zonder orgasme (ook dat was best rustgevend, nu denk ik dat ik elke keer móét klaarkomen), maar ik experimenteerde me suf. Ik had weliswaar niet mijn

studies sociologie en psychologie afgemaakt, maar ik geloofde dat ik nog altijd de eerste vrouwelijke minister-president kon worden. Ik liep hele dagen lachend op huizenhoge hakken en knipte 's avonds mijn blaren eraf met een schaar. En ik dronk witte wijn uit limonadeglazen en sprong bungeejumpend van een brug terwijl ik riep: 'Ik hou van je!' Ik wist nauwelijks hoe die jongen heette die boven naar me stond te kijken. Onno, zo bleek achteraf. Ik had hem drie dagen daarvoor opgeduikeld op een camping in Frankrijk. Het leven was een eindeloos lang avontuur waarin ik de hoofdrol speelde.

Maar nu, een paar jaar verder, ben ik getrouwd met Onno, heb ik een kind van Onno, een huis met Onno, een tuin en een stacaravan in Frankrijk (vlak bij de bungeejumpoplek) en vrienden met Onno. Natuurlijk heb ik ook dingen zonder Onno: een negen-tot-vijfbaan, ver onder het niveau waar ik ooit dacht uit te komen, een renclubje met vriendinnen, allemaal moeders van de crèche, een stevige fiets met kinderzitje en een online-cursus Italiaans.

Toch zijn er veel meer mensen die ooit dachten dat *the sky the limit* was en die een Volvo stationwagen burgerlijk vonden (ze zijn juist superhandig en betrouwbaar! Jammer dat die bij de boedelscheiding met Onno meegaat). Uitgebluste zielen, die ooit bruisend en knap waren. En die, net als ik, zichzelf ergens zijn kwijtgeraakt. Ik herken mezelf niet meer als ik in de spiegel kijk. Ik ben de personificatie geworden van de dagelijkse sleur. En de enige manier om weer tot leven te komen, is door het nemen van een rigoureuze beslissing. Dus zojuist hebben Onno en ik besloten er definitief een punt achter te zetten. We brengen niet het beste in elkaar naar boven en we zijn vergeten wat er ook al weer zo leuk was aan die ander. Nu moet ik toegeven dat ik zelf ook niet meer weet wat er zo leuk is aan mij, maar dat is mijn probleem en niet het zijne. We hebben net voor de

laatste keer seks gehad. Je hebt sex met een x, maar dit was seks met ks. Daarna is hij vertrokken. Eerst moest ik een potje heel hard huilen en toen ben ik met een kop thee, chocola en mijn laptop op de bank gaan zitten om dit op te schrijven.

En daar zit ik nu nog steeds. Ik weet niet of dit een goed of een slecht begin is van een nieuw leven, maar het is een begin.

Ik heb zin om de telefoon kapot te smijten tegen de muur

Nu, een week later, mis ik Onno afgrijselijk. Het verbreken van een relatie doet niet alleen godsgruwelijk veel pijn, het brengt je ook helemaal van het padje. Ik heb geen idee meer waar ik sta of welke richting ik op moet. Na het bevrijdende gevoel van de eerste twee dagen voel ik me nu meer dan verloren. Het lijkt alsof ik niet alleen Onno ben kwijtgeraakt, maar ook mezelf. Zeker als ik kijk naar ons zonnetje Jonas, die in huis rondrentelt, denk ik: hoe kan dit nou toch? Hadden we het dan echt zo slecht? Wordt niet elke relatie op een gegeven moment saai? Ik zal jullie in vogelvlucht vertellen hoe het is gegaan.

Flashback naar, pak 'm beet, zes jaar geleden. Onno was net zijn werkende leven begonnen bij een bank. Ik zat zoals gewoonlijk tussen twee studies en drie banen in. Met nog geen enkele argwaan over onze gemeenschappelijke toekomst stonden we in een surfwinkel in Biarritz. Ik met Romy, mijn beste vriendin, hij alleen. Zijn vriendin lag op het strand, bleek achteraf. Ik had Romy overgehaald te leren golfsurfen, dus klaar voor onze eerste les stonden we te wachten tot we onze uitrusting kregen. Er bleek nog een formuliertje te moeten worden ingevuld. 'Your date of birth?' vroeg de *surfdude*. '17 juni 1985,'

antwoordde Onno. Verbaasd keek ik om. 'Hé, ik ook!' Daarna wurmden we ons in dikke versleten wetsuits. Als twee runderworsten stonden we tegenover elkaar. 'Krijg jij ook geen lucht meer?' vroeg hij. Ik schudde mijn rode hoofd. 'Ik denk dat het binnen een paar minuten gebeurd is met me. Dan zijn we niet alleen op dezelfde dag geboren, maar ook op dezelfde dag gestorven. Als dat geen symbiose is.' Ja, dat soort teksten flapte ik er toen nog uit. 'Ik had je willen redden door je mond-op-mondbeademing te geven,' zei Onno, die ogen zo blauw als de zee had. 'Ik had best door jou gered willen worden,' zei ik, terwijl ik tevergeefs mijn borsten naar voren probeerde te steken in het plettende pak.

Na vier cursusdagen zaten we al wat lossier in onze *suits*, was zijn vriendin door de repeterende ruzies met de trein naar huis gegaan en zag ik vanuit een ooghoek dat Romy het aanlegde met de surfdude. Tijdens de afsluitende beachparty kreeg ik dan eindelijk mijn mond-op-mondbeademing, als je begrijpt wat ik bedoel. Daarna deden we alles zo'n beetje volgens de regels, daar kan het niet aan gelegen hebben. We bouwden een gemeenschappelijke sociale kring op. Gingen samenwonen buiten de stad en kregen Jonas. We hadden best een leuk leven in Amstelveen.

Tot Onno werd ontslagen bij de bank en hij een eigen werwing- en selectiebureau begon dat niet goed liep. Dat had ik hem al voorspeld, maar daardoor leek hij nog volhardender te worden. Ik was ondertussen vereenzaamd als jonge moeder en chronisch ontevreden over mijn deeltijdbaan. We hielden op met praten. En dus dreven we als twee eilandjes uit elkaar. We waren in een leven beland dat we niet meer het onze wilden noemen. En heimelijk gaven we elkaar de schuld van dat alles. Toen we daar via verschillende therapie sessies achter kwamen, was het al te laat. Ik had een koopverslaving ontwikkeld

die ons diep in de rode cijfers had gebracht, en hij was een affaire begonnen. We huilden in elkaars armen, omdat we zo zielsveel van elkaar hadden gehouden. En na nog wat laffe pogingen is het nu dus definitief voorbij. Hoewel...

Ik toets zijn nummer in. Hij neemt vrijwel onmiddellijk op.
'Onno.'

'Hai, met mij.'

'Is er iets met Jonas?'

'Nee, daarvoor bel ik niet...'

'O, gelukkig. Mijn afspraak komt zo binnen, dus ik moet hangen.'

'Oké, dag.' Ik heb zin om de telefoon kapot te smijten tegen de muur, maar in plaats daarvan neem ik Jonas in mijn armen.
'Kom, we gaan naar het park.'

'Ja, park!' zegt mijn zoon, waarna hij me een kleddernatte zoen geeft op mijn wang.

Het scheen dat dit glamping was.
Nou, er was niks glamoereus aan dit
kale houten hok

Ik had besloten er een paar dagen tussenuit te gaan, samen met Jonas. Het bleek heel gemakkelijk te zijn om vrij te krijgen. Een interactieve spelshow waar mijn baas groots op had ingezet – waarin steeds twee BN'ers via stroomstootjes door het publiek werden aangestuurd – ging uiteindelijk niet door, om verzekeringstechnische redenen. Het verbaasde me trouwens hoeveel BN'ers bereid waren mee te doen aan die krankzinnige show. Afijn, ik had dus sneller dan verwacht een week vakantie en ineens bekwam me het akelige gevoel dat het weleens een eenzame bedoening zou kunnen worden. Dus in paniek belde ik wat vriendinnen om te vragen of ze zin hadden om mee te gaan. De enige die meteen kon had haar metershoge hakken en nepwimpers al ingepakt, toen ik voorzichtigheidshalve meldde dat Jonas ook meeding. 'Kan die niet bij Onno blijven?' vroeg ze teleurgesteld. 'Nee, dat kan niet,' zei ik, om vervolgens zo snel mogelijk op te hangen. Sommige mensen snappen er ook niks van.

Het was de eerste keer dat ik alleen met Jonas op stap ging, en hoewel ik normaal ook alles in mijn eentje inpakte en regelde, voelde ik me nu heel onzeker. Het gemis van Onno als vang-

net had meer impact op me dan ik had verwacht. Toch zette ik door en in no time zat ik in de Volvo – die ik binnenkort aan Onno moet afstaan – met achterin een vrolijk zingend ventje, op weg naar het zuiden. Na een uurtje begon het keihard te regenen. Jonas vond het machtig en zong zeker honderdvijftig keer *Het regent, het regent*. Ik was bang dat hij pas weer zou ophouden als het noodweer voorbij zou zijn, maar het bleef regenen en op een gegeven moment was het stil achter me. Jonas was in slaap gevallen.

Aan het einde van de middag kwam ik aan op de camping, waar ik een soort blokhut had gehuurd. Jonas zat te krijsen in zijn kinderstoel terwijl ik in de stromende regen de auto uitpakte. Het scheen dat dit glamping was; nou, er was niks glammouzeus aan dit kale houten hok. De campingwinkel bleek nog dicht en het restaurant was afgehuurd voor een bruiloft. Ik werd doorverwezen naar La Roche, een stadje tien kilometer verderop. Jonas was inmiddels uit zijn autostoeltje geklommen en had het zwembad ontdekt. Hij stond gevaarlijk dicht bij de rand.

‘Jonas, hier blijven!’

‘Ikke zwemmen.’

‘Nee, je mag niet zwemmen,’ zei ik, terwijl ik hem bij het water vandaan trok. Dit leverde opnieuw een huilbui op die in de hele Ardennen te horen moet zijn geweest. Daarbij verzette hij zich hevig. De campingbaas stond erbij te lachen. Pas nadat we de geplette broodjes voor onderweg alsnog hadden opgegeten en in vieze sanitaire blokken het stof en het zweet van ons af hadden gespoeld, keerde de rust terug. Ik ging naast Jonas liggen op het tweepersoonsbed en streek over de witte haartjes die achter zijn kleine oren omhoog krulden. Hier waren we dan, mijn zoon en ik, op ons eerste grote avontuur. Wie deed ons dit na? Onno niet, want die had al samen met mijn ex-

schoonfamilie een vakantie geboekt bij Club Med. Er viel een traan op het voorhoofd van mijn kind. Snel veegde ik hem weg. Ik mocht me niet langer laten gaan in zelfmedelijden. Ik had het leukste jongetje van de wereld en ik zou een lieve, bruisende moeder voor hem zijn. Geen gefrustreerde, onzekere, gesillusioneerde, seksloze, boze, intens verdrietige, angstige en eenzame moeder.

Oké, ik kon het niet helpen... Ik liet mijn tranen stromen en hilde met diepe uithalen, waarbij ik het geluid probeerde te dempen door mijn handen op mijn zoons oren te leggen. Dit was het absolute dieptepunt.

**‘Ik kwam Onno tegen in Amsterdam,’ zegt
Romy. Ik voel een steek in mijn hart**

Na een paar dagen op de camping gaat het al een stuk beter. De zon schijnt volop en ik maak elke dag een nieuw uitstapje met Jonas. Hij vindt alles even leuk: ‘O, huis!’ ‘O, koe!’ ‘O, berg!’ ‘O, vis!’ En weet je wat ik nog het allerfijnste vind? Ik kan alles zelf beslissen. Waar we heen gaan. Waar we eten. En hoeveel ik hem knuffel. Terwijl Jonas en ik met een ijsje terugwandelen naar ons onderkomen zie ik een rode Mini op ons pad staan. Ik weet wat dat betekent. ‘Romy!’

Romy, die tegen de blokhut aan stond te roken, drukt haar peuk uit en spreidt haar armen. ‘Wie komt er in mijn huisje?’

‘Ikke, ikke,’ roept Jonas, terwijl hij op haar af rent. Ik zucht gelukzalig. Wat moest ik zonder vriendinnen? Romy blijft de laatste vijf dagen van de vakantie bij ons. Zo fijn om ook weer eens een gesprek te hebben dat niet alleen uit eenlettergrepige woorden bestaat. Nadat we gegeten hebben in een kneuterig Belgisch restaurantje waar ze inmiddels mijn naam kennen, wandelen we met Jonas in ons midden terug naar de camping. ‘Een, twee, drie.’ Op drie zwieren we hem hoog de lucht in, waarbij hij het uitgilt van de pret. Als Jonas daarna ligt te slapen in bed, trekken Romy en ik een fles wijn open en gaan op de piepleine veranda zitten.

‘Je doet het goed, hoor, Tess,’ zegt ze gemeend. Ik moet even slikken. Van nare dingen moet ik niet huilen, maar als iemand iets liefs zegt, houd ik het bijna niet droog.

‘Dank je. Jij ook, hoor,’ zeg ik, om snel de aandacht naar haar te verleggen. ‘Jij doet het ook goed.’

‘O ja, vind jij het goed dat ik niet kan stoppen met die getrouwde man?’

Ik moet lachen. Ze weet dat ik haar relatie afkeur met de piloot die zij aan de haak heeft geslagen. ‘Het is zo... cliché, Room! Jij bent toch veel origineler.’

‘Ik denk dat ik op zoek ga naar een Belg,’ zegt ze zuchtend. ‘Die zijn veel trouwer.’

‘Dat lijkt alleen maar zo,’ breng ik ertegen in. ‘Ze brengen het alleen wat minder bot.’

‘Serieus!’ zegt ze. ‘Dat komt doordat in België de huwelijkse trouw nog steeds een wettelijke verplichting is. Dus ze kijken wel uit hier.’

‘Toch fijn dat je ooit rechten hebt gestudeerd,’ zeg ik tegen mijn vriendin. ‘Maar belangrijker: zijn er nog roddels, nieuwtjes, schandalen?’

Romy neemt een slok van haar wijn en denkt na. ‘Ik kwam laatst die presentator tegen die jou zo heeft uitgekafferd tijdens de opnames, weet je nog wel?’ Ik weet meteen wie ze bedoelt. ‘Ik zat naast hem op het terras en hoorde hoe hij tekeerging tegen de serveerster over dat het eten naar stront zou smaken. Ik zag hoe de handen van het meisje trilden toen ze zijn volle bord oppakte om het weer mee naar de keuken te nemen. Razendsnel stond ik op en stootte per ongeluk tegen het meisje aan, die vervolgens de hele maaltijd over zijn schoot kieperde.’

‘Nee!’ zeg ik vol ongeloof. ‘Per ongeluk?’

‘Natuurlijk niet,’ zegt mijn vriendin sarcastisch. Romy

durft zoveel meer dan ik. Ik zou willen dat ik haar lef had. Dan zou ik me inderdaad niet langer laten kleineren door sommige BN'ers – er zijn ook heel veel lieve, hoor! – en zou ik zo ongeloflijk ad rem zijn tegen mijn baas dat hij er niet van terug had.

‘Er is nog iets...’ zegt Romy. Ze lijkt te twijfelen. ‘Ik kwam Onno tegen in Amsterdam. Hij liep gearmd met Nienke.’

Ik voel een steek in mijn hart. ‘Dus toch?’ Romy knikt. Nienke was Onno’s scharrel met wie hij is vreemdgegaan. Hij heeft me verzekerd dat ze niets voor hem betekende en zeker niet de reden was van onze breuk. Dus wel. Wat een slappe lul.

Onno en zijn scharrel zijn nu een serieus stelletje; tijd voor een offensief

Ik ben nog maar net terug uit Frankrijk of Marleen staat bij me op de stoep. ‘Hoe was je vakantie? Best sneu zeker, zo alleen met Jonas.’ Mijn buurvrouw heeft de gave om altijd precies dat te benoemen wat mensen niet willen horen.

‘Het was heerlijk!’ We hebben ons geen moment verveeld, hè kerel?’ Jonas staat tussen mijn benen en laat slechts een gesmoorde snik horen. Hij heeft een vieze luier, dat is duidelijk te ruiken.

‘We dachten dat je misschien wel zin had in een hapje en een drankje.’

‘Bob!’ schreeuwt Jonas plotseling. Hij waggelt vrolijk met zijn volle luier naar het zoontje van Marleen. De twee jongetjes omhelzen elkaar als twee uit het oog verloren kameraden. Compleet met dikke pakkerds en klapzoenen.

Even later zit ik aan de witte wijn bij mijn lieve burens. Ook zij hadden al gehoord dat Onno en zijn *fling* nu een serieus stelletje zijn, en ze vinden dat het tijd is voor een tegenactie.

‘We hebben dus een plan bedacht,’ zegt mijn buurvrouw giechelend. Etienne, haar man, knikt veelbetekenend naar me. Ik ben benieuwd wat er komen gaat. ‘Etienne heeft een collega

die al een tijdje gescheiden is en een oudere zoon heeft, en...'

'Hoe oud?' onderbreek ik haar.

'Een jaar of twintig,' zegt ze.

'Te jong!' zeg ik beslist. 'Ik doe niks onder de vijftentwintig.'

'We bedoelden zijn vader,' zegt Etienne voorzichtig. 'Hij is vijfenveertig, maar hij ziet er veel jonger uit. Een grote kerel, met humor en een goedgevulde portemonnee.' Etienne schenkt me een knipoog, om zijn boodschap nog wat extra kracht bij te zetten.

Zijn vrouw stoot hem corrigerend aan. 'Schat, daar is het Tess toch helemaal niet om te doen.'

'Nee, ik heb liever een goedgevulde broek,' zeg ik droog. Ze kijken me vol ongeloof aan. Dan heeft Marleen door dat het slechts een grap was.

'O hahaha. Wat ben jij geestig vandaag. Of is dat een manier om je minder kwetsbaar op te stellen?' Weer een prachtig voorbeeld van benoemen wat je niet hoort te benoemen. Toch raakt het me en ik voel de tranen al weer achter mijn ogen branden. Etienne heeft niets in de gaten en vraagt met een grote glimlach: 'Kan ik tegen hem zeggen dat je een date wilt?'

Marleen neemt me in bescherming. 'Misschien is Tess er nog niet klaar voor.' Ze kijkt me vol medelijden aan.

'Nee hoor, doe maar,' zeg ik stoer. Liever een saai avondje uitzitten dan als een zielig geval te worden beschouwd.

'Heel goed!' reageert Etienne. 'Ik ga Harrie meteen bellen.'

'Harrie? Heet hij Harrie?! Laat dan maar zitten.' Weer heel even die blik vol ongeloof. Snel zeg ik: 'Grappje!'

Drie glazen wijn verder gaat plotseling de bel. Etienne loopt naar de deur en ik hoor een bekende stem. 'Is Tess hier toevallig?'

Shit, vergeten, Onno zou Jonas op komen halen! In een reflex sta ik op om me achter het keukeneiland te verstoppem.

‘Wat doe je?’ vraagt Marleen.

‘Sst. Zeg maar dat hij Jonas mee kan nemen. Ik ben niet lekker.’ Hiermee lieg ik niet eens. Ik ben misselijk bij het vooruitzicht om Onno te moeten zien, om mijn lieve Jonas weer een lang weekend kwijt te zijn en om op date te moeten met Harrie.

Ik hoor hoe hij ons jongetje, dat op de bank in slaap was gevallen, kreunend optilt en zegt: ‘Mmm, dat luchtje van hem, zo lekker.’

‘Zijn luchtje?’ Toen ik Jonas aan het verschonen was lag hij op bed tussen het vuile wasgoed en de toiletpullen, en heeft hij zich lachend volgespoten met mijn parfum. Dat luchtje is niet van Jonas, maar van mij...

‘Gaat het?’ vraagt Marleen als ze weg zijn.

Ik knik dapper. ‘Laat eens een foto zien van die Harrie.’

Daar zit hij. Heel even heb ik de neiging om rechtsonkeer te maken

Tot nu toe vind ik de weekenden dat Jonas bij Onno is het ergst. Alleen zijn, zonder zijn vrolijke geklets, zonder dat ik zijn voetjes over het parket hoor trippelen, zonder zijn constante gevraag: ‘Mama, wat is dit? Mama, mag ik koek? Mama, mag ik puzzel maken?’ Het is akelig stil en ter compensatie zet ik mijn playlist op volume acht, zodat de decibellen de huiskamer in dreunen. Het is zo gek: als je verdriet hebt, lijkt het of elke songtekst direct op jouw situatie van toepassing is. Dit levert meer emoties op dan ik aankan, dus ik zet de muziek weer uit. Alles komt zo hard bij me binnen de laatste tijd. Alsof ik geen huid meer heb.

Na zo’n weekend ben ik altijd blij als ik op maandagochtend weer kan gaan werken.

Bram is mijn collega en GBFF (Gay Best Friend Forever) en we vertellen elkaar alles. Van hem krijg ik heel andere tips dan van mijn vriendinnen. Zoals: ‘Tess, ga toch lekker een keer met de baas naar bed. Dan dreig je het daarna tegen zijn vrouw te zeggen als hij je geen opslag geeft – of een Gucci-tas. Heb je tenminste even wat anders aan je hoofd.’ Maar met mijn baas zou ik het zelfs geblinddoekt niet kunnen. Ook niet als daar nog een